

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko H. "[...]" Spółce Akcyjnej w R.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
w związku z zażaleniem strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego
Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII Pa [...],

**prostuje z urzędu oczywistą omyłkę w sentencji
postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r.,
sygn. akt I PZ 23/16, w ten sposób, że w punkcie 2 sentencji
w miejsce słów: "zasądza od powoda na rzecz pozwanego
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł z tytułu kosztów postępowania
zażaleniowego" wpisuje słowa: "zasądza od strony pozwanej
na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł z tytułu kosztów
postępowania zażaleniowego".**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do postanowień sądu (art. 361). Może go zastosować także Sąd Najwyższy w odniesieniu do swoich orzeczeń. Sprostowanie oczywistych omyłek, niedokładności lub błędów rachunkowych może nastąpić w każdym czasie – nie jest ograniczone terminem.

W rozpoznawanej sprawie powstały okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji sprostowania z urzędu sentencji postanowienia Sądu Najwyższego z 24 listopada 2016 r., I PZ 23/16.

W punkcie 2. sentencji tego postanowienia, z powodu oczywistej omyłki, błędnie zasądzono zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym od powoda na rzecz pozwanego. Sąd Najwyższy zasugerował się błędnym wnioskiem pełnomocnika powoda zawartym w odpowiedzi na zażalenie – pełnomocnik powoda zgłosił w tym piśmie wniosek „o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych”. Wniosek ten należało jednak potraktować jako oczywistą omyłkę pełnomocnika powoda, ponieważ należy zakładać, że intencją pełnomocnika powoda było, aby to strona pozwana zwróciła powodowi koszty postępowania zażaleniowego w przypadku oddalenia zażalenia (czyli „wygranej” powoda).

Tymczasem, z normy wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. w sposób oczywisty wynika, że zobowiązana do zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika) jest strona przegrywająca sprawę, a zatem, w przypadku oddalenia zażalenia kończącego postępowanie w sprawie, strona, która wniosła zażalenie, powinna zwrócić koszty procesu swojemu przeciwnikowi w postępowaniu incydentalnym, jeżeli wniósł odpowiedź na zażalenie i złożył wniosek o zwrot kosztów. Dlatego też pierwotne sformułowanie w sentencji postanowienia Sądu Najwyższego z 24 listopada 2016 r., I PZ 23/16, że to powód powinien zwrócić stronie pozwanej koszty postępowania zażaleniowego wynikało z oczywistej omyłki pisarskiej i podlegało sprostowaniu z urzędu, bowiem prawidłowo należało zasądzić zwrot kosztów zastępstwa procesowego od strony pozwanej na rzecz powoda.

Jednocześnie w sentencji postanowienia Sądu Najwyższego z 24 listopada 2016 r. pojawił się oczywisty błąd rachunkowy, dotyczący wysokości kwoty

zasądzonej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Kwota zastępstwa procesowego należnego pełnomocnikowi powoda w związku z wniesieniem odpowiedzi na zażalenie i udziałem w postępowaniu zażaleniowym wynika z § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Rozporządzenie to ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, ponieważ obowiązywało w chwili wszczęcia postępowania apelacyjnego jako postępowania w danej instancji (apelacja została wniesiona 8 grudnia 2015 r., przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800)).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 350 w związku z art. 361 k.p.c. oraz 398²¹ w związku z art. 391 § 1 k.p.c.